

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2878/2016
09.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., коју заступају пуномоћници Даница Константиновић и Никола Шијан, адвокати из ..., против туженог Производно-трговинског друштва са ограниченом одговорношћу "ББ", ..., кога заступа пуномоћник Жељко Крстић, адвокат из ..., по тужби ради оцене законитости решења о отказу уговора о раду, враћања на рад, накнаде штете и исплате и по противтужби због исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2268/16 од 23.09.2016. године, у седници већа одржаној 09. фебруара 2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2268/16 од 23.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2165/14 од 14.04.2016. године, делимично је усвојен тужбени захтев и поништено решење о отказу уговора о раду број ... туженог од 24.10.2014. године, на основу којег је тужиљи престао радни однос код туженог, као незаконит и обавезан тужени да тужиљу врати на послове који одговарају њеној врсти и степену стручне спреме. Обавезан је тужени да тужиљи исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде у складу са законом, општим актом и уговором о раду за период од 01.11.2014. до 29.02.2016. године, у износу од 369.600,00 динара у појединачним месечним износима наведеним у изреци, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да за тужиљу изврши уплату припадајућих доприноса за социјално осигурање надлежном РФ ПИО, РФ за здравствено осигурање, НСЗ, према обрачуну ових служби на дан плаћања, а на основицу коју чини сваки појединачни месечни износ изгубљене зараде од дана престанка радног односа до дана враћања на рад обрачунат у складу са чланом 191. став 2. Закона о раду. Одбачена је тужба у делу захтева за обавезивање туженог на уплату доприноса надлежној филијали Пореске управе. Тужени је обавезан да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 238.234,00 динара са затезном каматом од дана доношења пресуде до дана исплате. Одбијен је противтужбени

захтев којим је тужени тражио да суд обавезе тужиљу да му на име стицања без основа исплати износ од 59.137,69 динара са затезном каматом почев од 22.01.2015. године до дана исплате као и у делу у којем је тражио да суд обавезе тужиљу да туженом накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2268/16 од 23.09.2016. године, жалба туженог одбијена је и потврђена наведена пресуда Основног суда у Новом Саду у усвајајућем делу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је код туженог била запослена на неодређено време од 2010. године на пословима трговачког путника. Тужени је 15.10.2014. године донео Одлуку о утврђивању технолошких, организационих и економских промена број .../..., којом је констатовано да је престала потреба за радом одређених лица. У члану 2. констатовано је да су знатно измењени тржишни услови и пад куповне моћи становништва довели до смањења обима посла, повећања трошкова пословања и тешкоћа у измиривању доспелих финансијских обавеза, те да из тих разлога престаје потреба за пословима једног запосленог на радном месту трговачки путник. Дана 20.10.2014. године тужени је донео Одлуку број .../..., којом је утврђено да услед организационих промена код туженог престаје потреба за радом тужиље, која је распоређена на радно место трговачког путника на обављању послова менаџмента на терену продаје кондиторских производа на велико и остало. У решењу о отказу уговора о раду наведено је да је услед организационих промена код туженог, смањења обима посла и услова привређивања престала потреба за радом и обављањем послова на које је тужиља распоређена. У изводу са рачуна туженог констатовано је да је 30.10.2014. године тужиљи исплаћена отпремнина у износу од 59.137,69 динара. Према билансу успеха за 2014. годину, приход је од продаје производа и услуга на домаћем тржишту код туженог су у односу на 2013. годину повећани и то са 174.611.000,00 на 210.933.000,00 динара, а добит за исти период је увећана са 50.248.000,00 динара на 59.478.000,00 динара, односно тужени је у периоду од шест месеци пре престанка радног односа у односу на период који је томе претходио, остварио већи промет за 7,6%.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да у конкретном случају нису били испуњени законски услови да се тужиљи откаже уговор о раду. Ово из разлога што је на основу

изведених доказа утврђено да код туженог није дошло до смањења обима посла, већ напротив до повећања обима посла. Тужени у поступку није доказао да су код њега настале такве технолошке, економске или организационе промене које нужно доводе до престанка потребе за обављањем одређеног посла, нити да је дошло до смањења обима посла због кога би отказ уговора о раду тужиљи био оправдан, а у смислу одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, те је правилном применом материјалног права решење туженог о отказу Уговора о раду тужиље поништено.

Правилно ценећи изведене доказе, нижестепени судови су правилно закључили да тужени није доказао да је тужиљи два пута исплаћена отпремнина у износу од 59.137,69 динара. Стога је правилном применом материјалног права одбијен противтужбени захтев туженог за исплату наведеног износа на име стицања без основа.

За своју одлуку, нижестепени судови су дали јасне и ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд, а који се наводима ревизије ничим не доводе у сумњу, будући да се у ревизији оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. ЗПП, будући да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ни ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа
судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић